

РЕШЕНИЕ

№ 238

гр. Велико Търново, 24.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети септември през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА ДАСКАЛОВА

Членове: МАЯ НЕДКОВА
ИСКРА ПЕНЧЕВА

при участието на секретаря ГАЛЯ М. РОМАНОВА
като разгледа докладваното от ИСКРА ПЕНЧЕВА Въззивно гражданско дело
№ 20254000500310 по описа за 2025 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С Решение № 27/ 21.01.2025 г. по гр.д. № 364/ 2021 г. по описа на ОС – Русе „Университетска многопрофилна болница за активно лечение Канев“ АД е осъдена да заплати на Г. М. Х. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от непозволено увреждане, размер на 30 000 лв., както и обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 024.10 лв., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 05.05.2020 г. до окончателното им изплащане, като исковете на Х. за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди за разликата над 30 000 лв. до претендирания размер 40 000 лв. и за обезщетение за претърпени имуществени вреди за разликата над 2024.10 лв. до претендирания размер 2 107.05лв. са отхвърлени като неоснователни. Решението е постановено при участие в производството на ЗК „Уника“ АД като трето лице-помагач на страната на лечебното заведение.

Постъпила е въззивна жалба от „УМБАЛ Канев“ АД срещу решението в осъдителната му част. Жалбоподателят счита постановеното решение за неправилно като постановено в нарушение на материалния закон и необосновано. Излага подробни съображения в подкрепа на тезата си, че намереното в тялото на ищцата чуждо тяло – марля /компрес/ – не се намира в причинно-следствена връзка с противоправни действия на лекарския екип, извършил оперативна интервенция на ищцата на 05.05.2020 г. Позицията се базира на изводите на вещите лица по приетата съдебно-медицинска експертиза, които според него не позволяват да се направи категоричен извод за осъществяване на медицински деликт от

негови служители. Вещите лица посочили, че намерената обективна находка – множество сраствания в коремната кухина на ищцата – могат да се дължат на забравен компрес в претърпените от нея две предходни коремни операции през 2005 г. и 2012 г., още повече че компресът е намерен в срединната област на корема на ниво пъпа, което не е достигнато при оперативната интервенция, извършена в „УМБАЛ Канев“ АД. Моли решението да бъде отменено и предявените от Х. искове да бъдат отхвърлени като неоснователни.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от Г. М. Х. със становище за неоснователност на въззивната жалба. Изложени са доводи по всички наведени от жалбоподателя оплаквания срещу възприетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка и формирани изводи. Доколкото оплакванията са изведени от изказаните от вещите лица предположения за момента на попадане на компреса в тялото на ищцата, а именно при предходни операции, сочи, че съдът е допуснал процесуално нарушение, като не е уважил направеното своевременно доказателствено искане за допускане на повторна съдебно-медицинска експертиза.

Г. М. Х. е депозирала и насрещна въззивна жалба срещу решението в отхвърлителната му част по отношение на иска за неимуществени вреди. Счита, че присъденото ѝ обезщетение е занижено и не съответства на принципа за справедливост по чл.52 ЗЗД. Позовава се на съдебна практика по сходни казуси. Моли решението в обжалваната му част да бъде отменено и съдът да уважи иска ѝ в пълния претендиран размер. Моли да ѝ бъдат присъдени разноски.

„УМБАЛ Канев“ АД и третото лице-помагач ЗК „Уника“ АД не са подали отговори на насрещната въззивна жалба.

Въззивната жалба и насрещната такава са процесуално допустими – подадени от легитимирани страни, в законовия срок, срещу подлежащ на обжалване акт. В изпълнение на задълженията си по чл.269 от ГПК въззивният съд извърши служебна проверка относно валидността на обжалваното решение и допустимостта му в обжалваните части и намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и доказателствата по делото, в рамките на въведените оплаквания срещу първоинстанционния акт, намира следното:

Релевантните за спора факти и обстоятелства са подробно изяснени от първоинстанционния съд при анализ на събраните по делото доказателства: От представената медицинска документация се установява, че ищцата Г. Х. на 44 г. е хоспитализирана в „УМБАЛ Канев“ АД на 04.05.2020 г. с приемна диагноза „миома утери“ и след направени лабораторни и образни изследвания е насочена към оперативно лечение с умерен оперативния риск, с предоперативна диагноза „лейомиом на матката“ /нераков тумор, който започва в стената на матката/. Оперативната интервенция е проведена на

05.05.2020 г. от хирургичен екип в състав д-р С. Х., д-р Л. Т. и м.с. Б. Д.. От заключението на приетата по делото комплексна съдебно-медицинска експертиза от вещи лица – специалисти по хирургия, акушерство и гинекология и урология се установяват конкретните действия, извършени при операцията съгласно представения оперативен протокол № /830/290: Според правилата за отстраняване на матката /хистеректомия/ след антисептично почистване на предната коремна стена е извършен напречен разрез на около 10-15 см. под пъпа и след разрязване на фасцията на предните коремни мускули и перитонеума е проникнато в долната част на коремната кухина /малкия таз/. Намерена е матка, уголемена колкото бременност във втори-трети лунарен месец, както и множество сраствания на сигмоидното черво и тънките черва към маточната повърхност и на аднексите към задната маточна повърхност. Експертите разясняват, че нормално в корема такива сраствания не се наблюдават, а се причиняват от претърпени операции, инфекции или чужди тела. Екипът е започнал да разрязва масивните сраствания между червата, матката и аднексите /т.н. дебридман/, за да осигури достъп до матката, аднексите и техните връзки и кръвоснабдяване. После, след превързване на съдовете на аднексите и матката, същите са отстранени над нивото на маточната шийка, оперативната област е огледана за кървене, поставен е дрен ниско в таза и коремът е затворен. Посоченото от експертите съответства на показанията на св. д-р Л. Т., която при операцията на Г. Х. е била асистент на опериращия лекар д-р Х., че екипът е работил на ниво малък таз без да е прониквано нагоре в коремната кухина и относно констатираните множество сраствания. Свидетелката твърди, че те били като при перитонит при липса на данни пациентката да е прекарала такъв. Екипът преценил, че не е необходимо да се вика хирург, защото успели да освободят толкова, колкото е необходимо за отстраняване на матката.

На 10.05.2020 г. ищцата е изписана с посочено в епикризата добро общо състояние. Същевременно от показанията на св. А. Г. – дъщеря на ищцата – се установява, че на третия ден от операцията майка ѝ се обадила и ѝ казала „аз умирам и няма да изляза оттук жива“, заради което тя, заедно с баща си и леля си, пристигнали в болницата в Русе и поискали информация за състоянието ѝ. Разговаряла с дежурния лекар д-р Т., която ѝ заявила, че е нормално майка ѝ да има температура /такава е отразена на 07.05./ и повръщане и че не може да се занимава с тях и да отидат на следващия ден в 9.30 ч. за информация от д-р Х.. Тъй като свидетелката – медицинска сестра – считала, че не е нормално майка ѝ да има температура и повръщане 3 дни след операцията, на следващия ден търсила по телефона на д-р Х., но последната не отговорила. Св. Г. излага, че след изписването на майката ѝ се оплаквала от постоянни болки, но не в областта на операцията, а по-нагоре в червата, не можела да се храни нормално – повръщала многократно дори и глътка вода и се налагало да ѝ включва венозно „Деган“, поддържала температура 37.6 – 37.8 градуса. Св. Ю. Х. – съпруг на ищцата – разказва, че ищцата напуснала болницата с подут корем, много уплашена, едва вървяла, не можела да стои седнала в колата, а поискала да ѝ пусне облегалката на седалката, през цялото време, докато се приберат, се оплаквала, че ѝ е горещо. Вкъщи била неспокойна, оплаквала се, че я боли коремът, не можела да се храни, все повръщала, не можела да стои нито права, нито седнала, не можела да спи – ставала през нощта и се

разхождала из къщата, продължавала да се оплаква от горещина. От показанията на св. Х. се установява, че две седмици след изписването от болницата съпругата му си уговорила преглед в гр. Русе с д-р Х., но когато в определения ден дошли до болницата, „прегледът“ се състоял пред входа ѝ. От паркинга свидетелят видял как съпругата му и една лекарка повървели напред-назад и разговаряли около пет минути и когато тя се върнала в колата, му казала, че това е бил прегледът и че лекарката ѝ казала, че са си свършили перфектно работата и я посъветвала да се обърне към гастроентеролог, защото вероятно има проблем с червата. Безспорно е, че в този период – от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. – върху цялата територия на Република България е обявено извънредно положение поради пандемията COVID 19 и са въведени временни противоепидемични мерки. Според записванията в амбулаторния дневник на отделението по акушерство и гинекология за извършените в отделението контролни прегледи Г. М. Х. не се е явявала в отделението за преглед след операцията до м.11.2020 г., но в издадената на Х. на 15.11.2012 г. лична амбулаторна карта № 63 е отразено, че на 10.06.2020 г. тя е била на преглед при д-р А. М. и на 08.07.2020 г. при д-р И. Г. – и двете акушер-гинеколози в ОАГ при „УМБАЛ Канев“ АД. Св. Г. разказва, че майка ѝ се консултирала с гастроентеролози – един път в гр. Силистра и два пъти в гр. Варна, но те ѝ казали, че има сраствания на червата, което било нормално след операция без да ѝ направят образни изследвания и да открият проблема. Св. Е. Р. – племенник на ищцата – потвърждава, че след изписването ѝ от болницата тя се оплаквала от болки в червата, повръщала по няколко пъти на ден, била много слаба и продължавала да отслабва. Той лично я водил на прегледа в гр. Силистра и му било известно, че тя ходила и на консултации при лекари от гр. Варна. Преценени при условията на чл.172 ГПК предвид близката им връзка с ищцата, съдът кредитира показанията на свидетелите Г., Х. и Р. като достоверни, тъй като те описват свои непосредствени впечатления, показанията им са детайлни, последователни, кореспондират помежду си и с други доказателства по делото и не са опровергани. Не е спорно, че ищцата страда от заболяване на съединителната тъкан „прогресивна системна склероза, синдром на Рейно“, във връзка с което с решение на ТЕЛК ѝ е призната 50 % трайно намалена работоспособност. На 10.08.2020 г. тя е била приета в Клиника по ревматология при УМБАЛ гр. Варна по повод оплаквания от болки в ставите на ръцете и макар в снетата ѝ анамнеза тя е заявила оплаквания от около 2 месеца с подуване и болки в корема, видно от епикриза е лекувана единствено по основната диагноза.

В семейството решили да направят консултация в Турция, където живеят родителите на ищцата – бабата и дядото на свидетеля, който я придружил при всички прегледи там. През м. ноември в болница в Истанбул е направена компютърна томография на цялата коремна област на Г. Х. и видно от доклада от 02.11.2020 г., в областта на таза – в средната линия на сакрално ниво и L5 – в плътността на меките тъкани е наблюдавана масова лезия с размер 57x63x77 мм, съответстваща на госипибом /срастване на марлен компрес и затварянето му в капсула/. На 06.11.2020 г. ищцата е оперирана – под обща анестезия е проникнато в корема със среден разрез под пъпа и било извършено изваждане на маса от образуване в медиала на сигмоидното дебело черво – безоар /чуждо тяло, образувано от

неразградени вещества в стомаха от организма/. От образуването е изваден коремнен компрес. За операцията е изготвен видеозапис, чиято достоверност е установена със заключение на приетата по делото съдебно-техническата експертиза, като от приложения видеофайл вещото лице е изготвило цветен фото-албум. Св. д-р Т. изразява учудване, че при извършена операция в Истанбул от коремната кухня е изваден компрес и излага, че ако са сложили компрес, това е било ниско долу в малкия таз, където са работили, а не в тази област. Предвид служебното й запознаване във връзка с настоящото дело с наличните данни в болничната електронна система за съхранение и обмен на медицинска информация и установяване, че през 2006 г. на Х. е правено секцио, през 2012 г. – миомектомия /интервенция за отстраняване на миомен възел/, а през 2018 г. е лежала в урология, изказва предположение, че компресът е забравен при предишна оперативна интервенция, като организъмът го е обхванал и изолирал и той не е създавал проблеми. Счита за възможно при освобождаване при операцията на терена долу да са разбутали това чуждо тяло, заради което и да са започнали оплакванията по-нагоре.

Вещите лица по приетата експертиза потвърждават, че находката в коремната област на Х., описана в резултата от компютърната томография в Р Турция от 02.11.2020 г., е чуждо тяло от текстилен произход. Те разясняват, че текстилни компреси се употребяват рутинно по време на коремни операции, за да се осъществи тампонада при кървене или да „пакетират“ червата с цел по-добър достъп по време на операцията и преброяването на използваните такива и марли е стандарт в хирургичната практика и се осъществява от целия екип преди да започне затварянето на корема. Наличието им в организма след затваряне на коремната стена, се нарича „Gossypiboma” и се дължи на грешка/пропуск на оперативния екип /извън случаите на „пакетиране“ на черния дроб при масивни травми на същия/. Ако в корема остане компрес, той се обвива от оментума /голямото було/ и червата, като причинява сраствания и възпаление и води до оплаквания на пациента от болки и подуване на корема. Излагат, че в случая не е възможно да се даде категорично заключение при коя от преживените от ищцата коремни операции – секцио през 2006 г., миомектомия – отстраняване на миомен възел през 2012 г. и хистеректомията през 2020 г. – е оставен компресът, защото поради наличните масивни сраствания и ограничения оперативен достъп, разположен ниско долу, при операцията на 05.05.2020 г. коремът на пациентката не е оглеждан в срединната област на нивото на пъпа, в каквато насока са и показанията на св. д-р Т.. Те изключват възможността марленият компрес да е забравен при интервенция в отделение „Урология“ на ответната болница през 2018 г., тъй като извършените там манипулации са били извън перитонеума /коремната кухня/. Вещите лица сочат като най-вероятна хипотезата на оставен компрес при операцията на 05.05.2020 г., като обосновават становището си с това, че оплакванията са започнали веднага след нея и са продължили до момента на отстраняването на компреса. В с.з. на 21.10.2024 г. вещото лице акушер-гинеколог д-р Г. И. посочва, че поставянето на компрес при такава операция е рутинна гинекологична практика за изолиране на червата, които пречат и слизат надолу, за да се работи по матката и аднексите. В случая в оперативния протокол не било описано дали са слагани компреси. Същевременно вещите лица считат, че е възможно компресът да е оставен

при някоя от двете предходни операции, които са извършени със срединна лапаротомия /разрез под пъпа/. В с.з. на 21.10.2024 г. ищцата Х. е признала, че през 2006 г. е родила сина си със секцио, а през 2012 г. е премахнат миомният възел чрез разрез, т.е. не лапароскопски /без разрез на коремната стена/. В същото съдебно заседание д-р И. обяснява, че при секцио обикновено не се използват компреси, но това не е изключено при някаква допълнителна патология, киста или др. Махането на миомен възел според вещо лице хирург д-р Т. предполага ползването на компрес между пъпа и предната коремна стена. Становището си в подкрепа на хипотезата за оставен при предходна операция компрес експертите обосновават с мястото, където е намерен компресът – в средната линия, „сравнително високо спрямо разреза, който е направен при хистеректомията“ /цитат д-р П. Т. в с.з. на 21.10.2024 г./ и „Колегите са направили поле долу ниско в таза, в което да работят и да отстранят матката. Нагоре не са влизали.“ /цитат д-р И. в с.з. на 21.10.2024 г./; наличието на множество масивни сраствания, констатирани при операцията на 05.05.2020 г.; възможността компресът да престои продължително време преди да се прояви клинична изява /описват случаи на 20-годишен и 9-годишен престои/; промяната на положението на червата вследствие на частично освобождаване на срастванията и отстраняването на матката, което е довело до прегъване и смущения в чревния пасаж. Разясняват, че по принцип, при липса на оплаквания, свързани със срастванията, отстраняването на последните се избягва, защото след премахването им ще се образуват нови сраствания, които вече могат да причинят проблем. Освен това, в с.з. на 21.10.2024 г. д-р Т. заявява, че добавната сянка на ниво втори и трети лумбален прешлен, видна на образна графия от 08.10.2018 г., извършена на Х. във връзка с пролежаването ѝ в отделение „Урология“, е възможно да е от забравената марля. Той посочва, че оплаквания от естеството на тези на ищцата могат да имат пациентите след коремна операция и без да има забравено чуждо тяло в организма, при получени сраствания – т.нар. „адхезионна болест“. При такива оплаквания се извършва коремна ехография, КТ или поне рентгенография на корема, при които е вероятно да се открие проблемът, но съгласно данните по представената медицинска документация след операцията в УМБАЛ „Канев“ АД не са правени образни изследвания на корема на пациентката.

Г. Х. е била изписана от болничното заведение в Истанбул след 4 дни – на 09.11.2020 г. в добро общо състояние, със стабилни жизнени показатели и дадени препоръки. Безспорно е установено от представена фактура от 11.11.2020 г., че за извършване на операцията тя е заплатила сумата 10 000 турски лири с левова равностойност към датата на плащане 2 107.05 лв. След изписването ѝ св. Р. и майка ѝ се грижили за нея, защото тя не можела да се обслужва сама, и след две седмици лекарят разрешил да пътуват за България, където грижите продължили основно майка ѝ и дъщеря ѝ. Свидетелят сочи, че и след тази операция ищцата изпитвала болки, но постепенно започнала да се храни и след 3-4 месеца се възстановила.

При така изяснената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи: Съдът е сезиран с искове с правно основание чл.49 ЗЗД вр. чл.45 ЗЗД, с които ищцата Г. М. Х. претендира обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, претърпени от нея

вследствие противоправните действия и бездействия на лекари от УМБАЛ „Канев“ АД във връзка с проведената ѝ оперативна интервенция на 05.05.2020 г. Съгласно твърденията ѝ в исковата молба вредите са пряка последица от забравен при операцията ѝ текстилен компрес и от negliжиране на състоянието ѝ в следоперативния период.

Безспорно е, че към датата на процесното събитие извършилите операцията лекари са се намирали в трудови правоотношения с Болницата. Медицинската дейност се упражнява само от правоспособни лица и е правно регламентирана, като за нейната правомерност е необходимо тя да се осъществява чрез прилагане на утвърдени от медицинската наука и практика методи и технологии – чл.79 ЗЗдр., да отговаря на изискванията за качество, въведени с утвърдени по чл.6, ал.1 ЗЛЗ медицински стандарти и утвърдени правила на БЛС/БЗС за добра медицинска практика – чл.80 ЗЗдр. и да е съобразена с медицинската етика. Добрата медицинска практика е обща рамка, която изисква предоставената медицинската помощ да е своевременна, качествена и адекватна. Тъй като медицинската дейност е рискова за здравето и живота на пациентите, приетите стандарти и правила целят защита на това най-висше благо – живота и всяко нарушение на същите представлява противоправно поведение на съответния лекар или медицинско лице, за което както той лично, така и неговият работодател носи отговорност.

Съдът в настоящия му състав споделя крайния извод, до който е достигнал първоинстанционният съд, че по отношение на ищцата е осъществен медицински деликт от лекари на ответната Болница, но приема, че противоправното поведение на последните се изразява единствено в некачествена и неадекватна медицинската помощ в следоперативния период. По делото не е доказано по категоричен начин, че откритият при изследванията в Турция и отстранен там компрес е попаднал в коремната кухина на ищцата при операцията на 05.05.2020 г. Вещите лица по приетата комплексна експертиза, която съдът кредитира като компетентно дадена, посочват две възможни хипотези, като тази, на забравен компрес при една от двете предходни оперативни интервенции, е много по-обоснована от тази, на забравен компрес при процесната операция. Единственият им аргумент в подкрепа на хипотезата, че компресът е забравен при хистеректомията, е, че оплакванията са започнали веднага след нея. При това същият е разколебан от единия от аргументите, с които са подкрепили другата хипотеза – че оплакванията непосредствено след операцията могат да се обяснят с прегъване и смущения в чревния пасаж вследствие на промяната на положението на червата след частично освобождаване на срастванията и отстраняването на матката. Според съда най-съществено е местонахождението на компреса в средната линия, сравнително високо спрямо оперативното поле при хистеректомията, където лекарите не са работили, не е имало причина да обследват и такъв оглед е бил силно затруднен поради констатираните множество сраствания. Тезата на експертите не се опровергава от липсата на предходни оплаквания, а напротив – те привеждат примери за престояли компреси много по-продължително време без клинична изява и посочват наличието на чуждо тяло в организма като възможна причина за формираните масивни сраствания, установени при операцията на 05.05.2020 г.

Обективната безвиновна отговорност на Болницата следва да бъде ангажирана поради причинените на ищцата вреди в следоперативния период. По делото е доказано, че непосредствено след операцията Х. е търсила за консултация и помощ извършилия операцията лекар – д-р С. Х., а по-късно е посетила, очевидно във връзка с оплакванията си, други лекари акушер-гинеколози от ОАГ при „УМБАЛ Канев“ АД – д-р А. М. на 10.06.2020 г. и д-р И. Г. на 08.07.2020 г. В този смисъл неоснователно е възражението на Болницата за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, поради неявяване на консултативни прегледи. Съгласно заключението на вещите лица при заявените от ищцата оплаквания, при това в продължение на два месеца, е следвало да бъде извършена коремна ехография, КТ или поне рентгенография на корема и чуждото тяло е щяло да бъде открито, както това е сторено в Р Турция през м.11.2020 г., но съгласно данните по представената медицинска документация след операцията в УМБАЛ „Канев“ АД не са правени образни изследвания на корема на пациентката. Налага се категоричен извод, че при спазване на медицинските стандарти и предоставяне на ищцата на адекватна и качествена професионална медицинска помощ проблемът със забравения компрес е щял да бъде идентифициран своевременно, да ѝ бъде предложено лечение и тя нямаше да търпи болки и физически и психически страдания за период от 6 месеца.

Размерът на обезщетението се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 ЗЗД, при съобразяване претърпените болки и страдания, тяхната интензивност и продължителност, проведеното лечение, настъпилото възстановяване, наличието на трайни последици за здравето, засягането на социалния и професионален живот и други релеванти обстоятелства, съобразно указанията, дадени с Постановление № 4/68 г. на Пленума на ВС. За да определи справедливия размер на обезщетението в настоящия казус съдът отчете следните фактори:

От заключението на приетата по делото комплексна психиатрична и психологична експертиза се установява, че към датата на освидетелстване на Г. Х. – 06.07.2022 г. са налице характерни и достатъчни клинични аргументи, за да се приеме, че при нея е налице посттравматично стресово разстройство като следствие на интензивни негативни емоционални преживявания, свързани със забравеното в организма ѝ след оперативна интервенция чуждо тяло и потенциалната опасност за живота ѝ. Вещите лица заявяват, че посттравматичното стресово разстройство е психично заболяване, което води до разстройство в адаптацията и до нарушение в социалното функциониране, каквито се установяват от показанията на близките ѝ. Св. Х. обяснява, че съпругата му станала неспокойна, раздразнителна и избухлива, не можела да спи, а ставала през нощта и се разхождала из къщата, казва: „Тя нямаше хубав ден и живееше в един кошмар“. Св. Г. сочи, че майка ѝ решила, че има рак на стомаха, започнала да сънува кошмари, не искала да излиза навън, не искала да говори, искала да я оставят на мира. Същевременно съдът съобрази, че причината за негативните изживявания на ищцата е комплексна – както установеното забравено чуждо тяло, така и влошаването на състоянието ѝ в постоперативния период при липса на адекватна диагностика за причините на същото. Отчита също така, че пострадалата Х. не е провеждала специализирано лечение и изобщо не

се е консултирала с психолог във връзка с така диагностицираното състояние /това тя е споделила с вещите лица при прегледа ѝ за нуждите на експертизата/, а според експертите прилагането на адекватна медикаментозна терапия и психотерапия би довело до подобряване на клиничната картина и отзвучаване на наличните оплаквания. Към датата на приключване на устните състезания пред първоинстанционния съд – 21.10.2024 г. – повече от 2 г. след дата на освидетелстване на ищцата, както и пред въззивния съд – не са ангажирани доказателства тя да е търсила лекарска помощ, да е провеждала лечение и за актуалното ѝ психично състояние. Освен това, видно от психологическото ѝ изследване, ищцата поначало е била с позитивна, оптимистична нагласа за възстановяването си – изразила е увереност, че с подкрепата, която има от семейството, приятелите и колегите си, с течение на времето всичко ще бъде по-добре. Поради изложеното съдът приема, че е налице пълно възстановяване на психичното ѝ здраве. Не е доказано да има някаква причинно-следствена връзка между влошаване на състоянието на Х. във връзка със заболяването на съединителната тъкан, от което тя страда – „прогресивна системна склероза, синдром на Рейно“ с бездействието на лекарите в следоперативния период /нито с операцията на 05.05.2020 г./ Търпените от ищцата болки и страдания от операцията за отстраняване на чуждото тяло и в рамките на възстановителния период от нея от около 4 месеца не се намират в причинно-следствена връзка с противоправното поведение на лекарите-служители на ответната Болница.

Изискването за справедливост по чл.52 ЗЗД не допуска обезщетението да представлява средство за повишаване на стандарта на живот на пострадалите, а то следва да служи единствено за репарирание на причинените им вреди, поради това съгласно практиката на ВКС и съдилищата при определяне на размера му се отчита и социално-икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането. Израз на същата са минималната работна заплата към 2020 г. – 610 лв. и средната работна заплата по данни на НСИ за третото тримесечие на 2020 г. – 1373 лв. Безспорно е, че към настоящия момент икономическата обстановка е силно променена, което се индикира от значителното нарастване и на минималната, и на средната работна заплата /съответно 1 077 лв. и около 2 500 лв./, но релевантният момент за определяне на обезщетението е датата на деликта и съдът следва да вземе предвид обстановката към средата на 2020 г.

Съвкупния анализ на обсъдените обстоятелства – естеството на противоправното поведение, от което за ищцата са произлезли вреди – медицински деликт, застрашил здравето и живота на пострадалата пациентка; търпените до идентифициране на проблема – за период от около 6 месеца – физически болки и страдания със значителна интензивност, неудобства и ограничения в личния и социален живот; засягане на психическото здраве за период от около 2 г., във връзка с което обаче не са провеждани консултации със специалист, медикаментозно лечение и психотерапия и при съобразяване, че негативните емоционални преживявания не са в резултат единствено на действията на лекари от ответната Болница; пълното възстановяване на физическото и психическо здраве на ищцата и социалното ѝ функциониране; социално-икономическата обстановка в страната към датата на деликта –

аргументира преценката на настоящия съд, че обезщетение в размер на 15 000 лв. справедливо възмездява претърпените от Г. Х. неимуществени вреди. Решението на първоинстанционния съд следва да бъде потвърдено в частта, с която Болницата е осъдена да заплати на ищцата обезщетение до този размер, но за присъдената сума над 15 000 лв. до 30 000 лв. решението следва да бъде отменено и искът за тази разлика следва да бъде отхвърлен.

Предвид приетото от ВТАС, че лекарите-служители на ответната Болница не са извършили медицински деликт, изразяващ се в забравен компрес при оперативната интервенция на 05.05.2020 г., искът на Х. за обезщетяване на претърпените от нея имуществени вреди в пряка причинно-следствена връзка с това противоправно поведение – направените разходи за операция в Р Турция за премахване на чуждото тяло в размер на 2024.10 лв. – е неоснователен. Решението на ОС – Русе следва да бъде отменено в тази му част и исковата претенция – да бъде отхвърлена.

По разноските: При този изход на спора пред въззивния съд следва да бъде отменено решението на ОС – Русе в частта за разноските, с която Болницата е осъдена да заплати на ищцата разноски за адвокатско възнаграждение и възнаграждения на вещи лица над 1 236.57 лв. до присъдената сума 2006.40 лв. При съобразяване на отхвърлената част от исковите претенции на Болницата са дължими разноски за първоинстанционното производство в размер на 1 856.88 лв., при което следва да ѝ бъде присъдена допълнително сумата 949.41 лв. За въззивното производство на ищцата не следва да се присъждат разноски, а на Болницата са дължими такива, съразмерно на уважената част от жалбата – сумата 900 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 27/ 21.01.2025 г. по гр.д. № 364/ 2021 г. по описа на ОС – Русе **в частта**, с която „Университетска многопрофилна болница за активно лечение Канев“ АД е осъдена да заплати на Г. М. Х. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от непозволено увреждане, за сумата над 15 000 лв. до присъдения размер от 30 000 лв. и обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 2 024.10 лв., ведно със законната лихва върху тези суми, считано от 05.05.2020 г. до окончателното им изплащане, както **и в частта за разноските**, с която „Университетска многопрофилна болница за активно лечение Канев“ АД е осъдена да заплати на Г. М. Х. разноски над 1 236.57 лв. до присъдената сума 2006.40 лв., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Г. М. Х. с ЕГН *****, от с.Черник, община Дулово против „Университетска многопрофилна болница за активно лечение – Канев“ АД гр. Русе, ЕИК 117505556, иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от непозволено увреждане на 05.05.2020 г. – медицински деликт – за разликата **над 15 000 /петнадесет хиляди/ лв.** до присъдения размер от 30 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 05.05.2020 г. до окончателното изплащане.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Г. М. Х. с ЕГН *****, от с. Черник, община Дулово, против „Университетска многопрофилна болница за активно лечение – Канев“ АД гр. Русе, ЕИК 117505556, иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от непозволено увреждане на 05.05.2020 г. – медицински деликт – в размер на 2024.10 лв., ведно със законната лихва, считано от 05.05.2020 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 27/ 21.01.2025 г. по гр.д. № 364/ 2021 г. по описа на ОС – Русе в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА Г. М. Х. с ЕГН *****, от с.Черник, община Дулово, да заплати на „Университетска многопрофилна болница за активно лечение – Канев“ АД – гр. Русе, ЕИК 117505556, сумата **1 849.41 лв. /хиляда осемстотин четиридесет и девет лв. и 41 ст./** – направени разноски за производството.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника ЗК „УНИКА“ АД, ЕИК 040451865.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок, считано от връчване на препис от него на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____